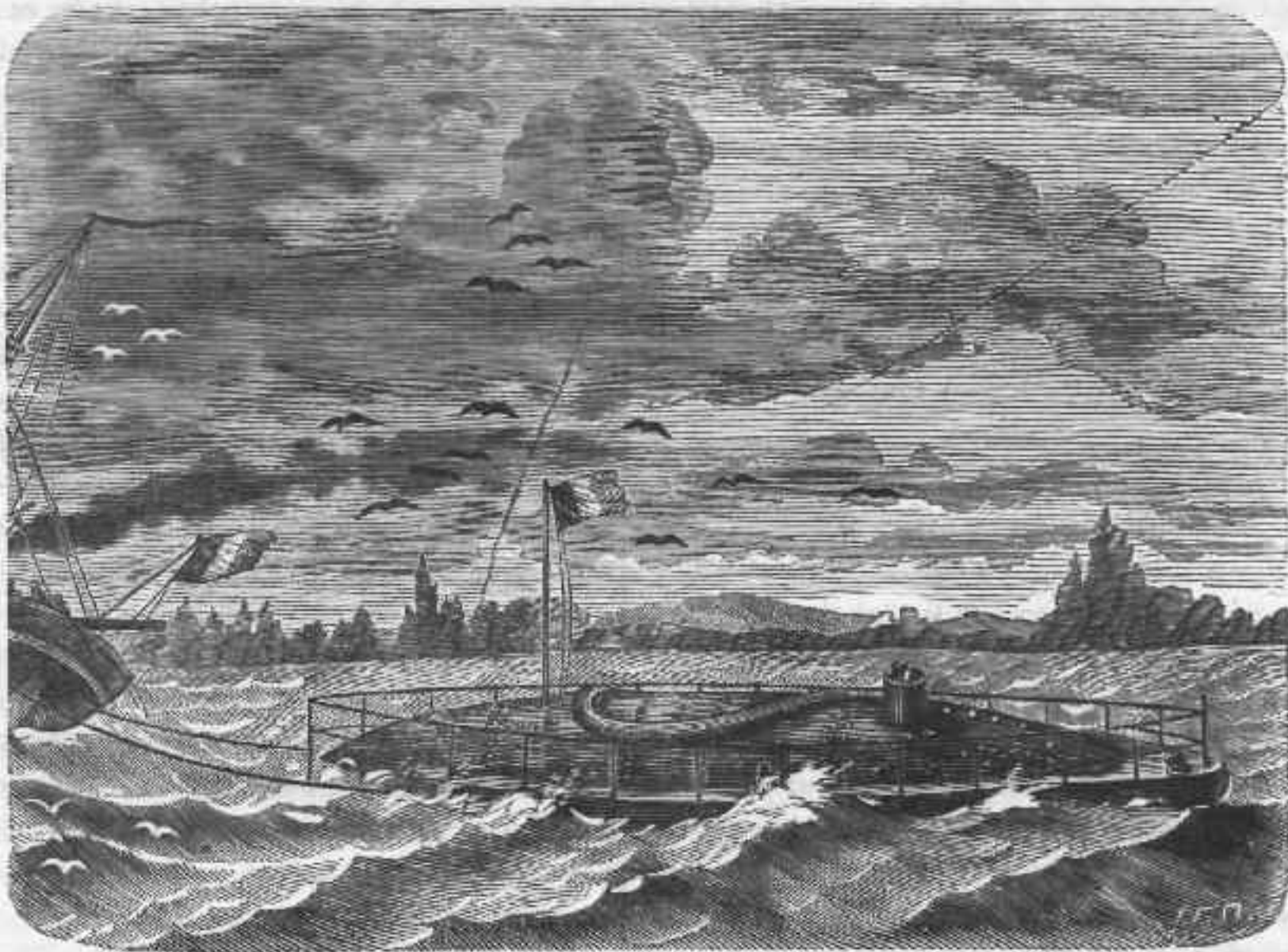

χῶν κατὰ τάξιν εἶναι ὀριστικῆ, δυναμένων τῶν ἐμπόρων, ὡς αἰεὶ φρονῶσιν, ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται ὀρθῶς τὸ Δασμολόγιον, νὰ ἐπικαλῶνται τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς περὶ καθηκόντων καὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἰπουργείων γενικὰς διατάξεις, ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν ὅλων τῶν οἰκονομικῶν νόμων. Ἀλλὰ, μόλις δοθεῖσα ἡ ἐρμηνεῖα αὕτη, ἐτέθη εἰς σπουδαίαν ἀμφισβήτησιν, διότι συνέπεσε νὰ ἔλθωσιν ὡς ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης δύο πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶχον κατακρίνει αὐτὴν ὡς ἀνόμιμον καὶ παράνομον. Ἄμα λοιπὸν ἐλθόντες ἐζήτησαν νὰ τὴν ἀνακαλέσωσιν, ἀλλ' ἀφοῦ ἤκουσαν τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους εἶχεν ἡ ὑπηρεσία πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, καὶ ἀντελήφθησαν ἐκ τοῦ πλησίον τῶν κινδύνων, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ διαιτησαὶ ἐξέθετον τότε τὸ Δημόσιον καὶ τοὺς ἐμπόρους, καὶ ἐπὶ τέλους εἶδον

ὅτι ἐν Γαλλίᾳ, Βελγίῳ, Ἰταλίᾳ, Σουηδίᾳ, Ἑλβετίᾳ καὶ ἄλλαις ἐπικρατίαις οὐδέποτε ἀνατίθεται εἰς διαιτητὰς ἡ λύσις ἀμφισβητήσεων περὶ τὴν κατὰ τὰς ἐμπορευμάτων κατονομαζομένων εἰς τὸ Δασμολόγιον, ἢ ἄλλαν γνώμην καὶ οὕτως ἔλαβε χαρακτῆρα σταθερᾶς νομολογίας ἡ ἐρμηνεῖα αὕτη καὶ ἐσώθη τὸ Δασμολόγιον, τὸ ὁποῖον ἄλλως ἐκινδύνευε νὰ ματαιωθῆ. Ἐκτοτε ὀλίγιστα διενέξεις μεταξὺ ἐμπόρων καὶ τελωνιακῶν ὑπαλλήλων παρουσιάζονται, τὸ δὲ Ἰπουργεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται προσφυγὴ, λύει αὐτὰς, ἀφοῦ προηγουμένως συμβουλευθῆ εἰδήμονας, φροντίζον συνάμα νὰ δίδῃ δι' ἐγκυκλίων τὰς ἀναγκαίαις ἐξηγήσεις καὶ νὰ περιγράψῃ τὰ γνωρίσματα τῶν ἐπιδεκτικῶν ἀμφισβητήσεως ἐμπορευμάτων, διὰ νὰ προλαμβάνωνται αἱ διενέξεις καὶ ἐνεργῆται πανταχοῦ ὁμοιομόρφως ὁ τελωνισμὸς.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Γαλλικὸς ἀρνευτῆρ «Καταδύτης».

Π Ε Ρ Ι

ΑΡΝΕΥΤΗΡΩΝ Η ΚΟΛΥΜΒΩΝΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ.

Κατασκευάσθη πρὸ ἐνὸς περιόπου ἔτους ὑπὸ τοῦ Κ. Βρύνου, μηχανικοῦ πρώτης τάξεως τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν σχεδίων τοῦ Κ. Bourgeois ἐνὸς τῶν ἀρίστων ἀξιοματικῶν αὐτοῦ, ἀρνευτῆρ, ἢ τοι πλοῖον ἀρνεῦσον, βυθιζόμενον εἰς τὰ ὕδατα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι κολυμβηταὶ, αἵτινες μιμούμενοι, οὕτως αἰπεῖν, τὰ τῶν ἀρνίων ἄλματα ἐρρίπτοντο κατὰ κε-

φαλῆς εἰς τὰ κύματα, ἐξ οὗ καὶ ἐκλήθησαν ἀρνευτῆρες. Ὁ πρῶτος οὗτος ἐν Γαλλίᾳ κατασκευασθεὶς ἀρνευτῆρ, κληθεὶς Καταδύτης (Plongeur), ἐδοκιμάσθη μὲν πέρυσιν τὸ πρῶτον ἐν τῷ λιμένι τῆς Ρογεφόρτης, σήμερον δὲ συνετέλεσεν ἐν μέσῳ πελάγει, συνοδευόμενος ὑπὸ ἑτέρου πλοίου, σειρὰν δοκιμῶν, ὧν τὸ ἀποτέλεσμα παλλὰς καὶ μεγάλας παρέχει ἐλπίδας.

Καὶ ἐπιθετικὸν μὲν ὄπλον ἔχει ἐμβολὸν ὑποβρύχιον παῖον τὸ ἐχθρικὸν σκάφος πλέον ἢ τρεῖς μέτρα

ὑπὸ τὰ ἔξαλα αὐτοῦ μέρη, καὶ ἐν ᾧ ἔτι ὁ κατοπτρευτικός πυργίσκος ὑπερέχει τοῦ ὕδατος. Ὁ Καταδύτης, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἰδίας ἔλικος, παίει τόσῳ κινδυνωδέστερον καθ' ὅσον οὐδὲ ὑποπτεύει κἄν τις τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, διότι κατὰ τὸ δοκοῦν γίνεται ἐντελῶς ἀφαντος καὶ πλέει ὑπὸ τὰ ὕδατα.

Ἐνεκα δὲ προφυλάξεως ἀπὸ παντὸς ἐνδεχομένου λέμβος κοσμοσώτειρα, ἐπιτηδείως ἠρτημένη ἐπὶ τοῦ ἄνω τοῦ ἀρνευτήρος μέρους, εὐκόλως δέχεται καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος τὸ πλήρωμα, ἂν ἐνεκεν ἀπροόπτου περιστάσεως ἢ βλάβης ὁ ἀρνευτήρ δὲν δυνηθῆ νὰ ἀναβῆ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Τὸ πλοῖον τοῦτο εἶναι βεβαίως ἐπιδεκτικὸν τελειοποιήσεως καὶ τροποποιήσεων· καὶ οὕτως ὁμῶς κρίνεται φοβερὸν καὶ ἱκανὸν αὐτὸ καὶ μόνον ν' ἀποδιώξῃ μακρὰν τοῦ λιμένος τὰ εἰργόντα ἢ ἀποκλείοντα αὐτὸν πλοῖα.

Τοιαῦτά που διηγείται ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς γαλλικῆς τῶν Παρισίων περιοδικῆς ἐφημερίδος *Illustration*.

Σ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

(Συν. Ἰδε τόμ. ΙΑ', καὶ ΙΕ' Φυλλ. 338, 340—346.)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Δ'.

Ἡ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΛΕΥΚΗ.

Λευκὴ Γύι-Φερράνδου (de Guy-Ferrand), Δούκισσα τῆς Σώθης Βλαγγχεφόρ, ἦν ἐκάλουν δούκισσαν Λευκὴν, ἦτο γυνὴ μικρόσωμος, οὐχὶ ὠραία, μόλις εὐμορφος, ἀλλὰ νοστιμωτάτη. Ἦτο ὀλίγον τι ἰσχνή, λεπτή, ἔχουσα κόμην ξανθοῦ τεφρώδους χρώματος καὶ ὀφθαλμοὺς γλαυκοῦ πρὸς φαῖον μεμιγμένου, ὧν αἱ ὠχραὶ βλεφαρίδες ἦσαν σχεδὸν ἀόρατοι. Οἱ χαρακτηρισμοὶ αὐτῆς, παιδικοὶ πῶς, ἐφάνοντο ἐπιτηδείως ἐξυμωμένοι ὑπὸ χαιρὸς καλλιτέχνου ὑπὲρ τὸ δέον μικρολόγου. Ὅ,τι δὲ ὕψου αὐτὴν εἰς τὴν τάξιν τῶν γυναικῶν, ἄς τινες ἀναφέρουσιν, ἦτο ἡ χάρις ὑφ' ἧς ἦτο, οὕτως εἰπεῖν, βεβρεγμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μάλιστα δὲ ἡ τελεία αὐτῆς περὶ τὸ ἐνδύεσθαι τέχνη. Ἐνεδύετο τῷ ὄντι, ἐκτενίζετο καὶ ἐβράπτετο μόνη διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν τοσοῦτον ἀρμονικῶς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον βλέπων τις αὐτὴν φέρουσιν τὸν ἐσπερινὸν κλλωπισμὸν, νὰ μὴ φαντασθῆ ὅτι ἦτο ἄνθος ἀνοιχθὲν ἐν τινι κήπῳ μαγικῷ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ἦσαν τότε πέντε ἔτη ἀφ' οὗ εἶχε νυμφευθῆ τὸν

δοῦκα Ὁσβάλδον Λουδοβίκον Βιτάλην τῆς Σώθης, ὑπερβαίνοντα αὐτὴν κατὰ εἴκοσι καὶ τόσα ἔτη, ἀλλ' ἔτι ὠραιότατον ἰππότην καὶ ἀξιάγαστον ἄνθρωπον. Ὁ δοῦξ προσήγγιζε τῷ ὄντι εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος καὶ δὲν ἐσκέπτετο νὰ νυμφευθῆ περισσώτερον ἢ νὰ γίνῃ Τοῦρκος, ὅτε ὑπέστη παρὰ τῆς μητρὸς του σειρὰν ἐφόδων ἀπεγνωσμένων ἀπέναντι τῶν ὁποίων, μετὰ ἐντιμον ἀντίστασιν, ἐσυνθηκολόγησε τέλος πάντων, οὐχὶ ὁμῶς ἄνευ ὄρων.

— Ἀγαπητὴ μου μητὲρ, εἶπεν αὐτῇ περὶ τούτου μετὰ τῆς μεμιγμένης ἐκείνης εὐθυμίας, ἀφροντισίας καὶ κρυφίας μελαγχολίας τῆς διακρινούσης αὐτὸν, ἐννοεῖς κάλλιστα, καὶ ἐγὼ δὲ ἐπίσης ἐννοῶ ὅτι τὰ δάκρυά σου εἶναι ἐπιχειρήματα εἰς τὰ ὅποια γρήγορα ἢ ἀργὰ θέλω ἐνδώσει. Ὅσω λοιπὸν γρηγορώτερον τόσῳ καλλίτερα· ἀλλὰ, καὶ δὲν τὸ λέγω παραπονούμενος, ὀφείλεις νὰ μὲ παραχωρήσῃς ὄρους τινὰς παραμυθητικούς, καὶ τούτους ζητῶ. Οὐδὲν ἔχω νὰ ἀντεῖπω, μητέρ μου, πρὸς τὰ πολιτικά σου αἰσθήματα, τὰ ὅποια ἔχω καὶ ἐγὼ, ἂν καὶ ἴσως τὰ πλανᾷς ἐνίοτε μέχρι πάθους καὶ μέχρι προλήψεων· ἀλλὰ τέλος πάντων ἢ διεύθυνσις τὴν ὁποίαν ἔδωκας εἰς τὸν βίον μου, καὶ τὴν ὁποίαν υἱώκωτα ἠκόλουθησα μόνος τέρψεις εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον μ' ἀφήκε ὀρέξεις καὶ ἔξεις τὰς ὁποίας θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ με ἀφαιρέσῃς, καὶ πρὸς τὰς ὁποίας δυστυχῶς ὁ γάμος μου ὀλίγον συμβιβάζεται. Τὸ ἐπαναλαμβάνω δὲν ἔχω κἀνὲν παράπονον κατὰ σοῦ· ἐνόμισες ὅτι ἐξετέλεις τὸ καθήκόν σου, καὶ ἴσως τὸ ἐξετέλεσες. . . Ἀλλ' ἡ περίστασις εἶναι ἐπίσημος καὶ θέλεις ἐπιτρέψῃς δύο λέξεις εἰλικρινεῖς. . . Οὐδέποτε ἠθέλησες νὰ με δώσῃς τὴν ἀδειαν, οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ, νὰ κλίνω τὸ γόνυ, ὡς λέγεις, ἐνώπιον τοῦ Βασιλῆος τοῦ αἰῶνος ἡμῶν. . . Ἀλλὰ, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τί ἐκ τούτου συνέβη; Δὲν ἠδύνασο νὰ με ἐγκλείσῃς εἰς κυτίον. Ἀνέπνευσα ἐκὼν ἄκων τὸν ἀέρα τοῦ καιροῦ καὶ τῆς πατρίδος μου· ἀπέκτησα πάντα τὰ ἐλαττώματα τῶν συγχρόνων μου ἄνευ τῶν προτερημάτων. Δὲν εἶμαι ἐνάρετος καὶ εἶμαι ἀνωφελής. . . Θεέ μου! ἔτρεφες κατὰ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου ἔχθραν. . . τὴν ὁποίαν ἐννοῶ· θὰ μὲ κατηρᾶσο ἂν ἐδείκνυα ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσω ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἶχνος κἄν θέσεως ἢ βαθμοῦ. . . Ἐθριάμβευσες δὲ ὅταν ἔπεσε, . . πολὺ καλὰ! Ἡ Δημοκρατία ἡ ὁποία σ' ἔδωκε κατ' ἀρχὰς σκιρτήματα ἀγαλλιάσεως, μετ' οὐ πολὺ σ' ἐνέπνευσε ἦττον εὐνοϊκὰ αἰσθήματα· ἐχάρης πολὺ διὰ τὰ δυστυχήματα τὰ ὅποια ἐπῆλθον ἔπειτα εἰς αὐτὴν. . . Κάλλιστα! Εἰς δὲ τὴν παροῦσαν μοναρχίαν μέχρι σήμερον ἠρνήθης καταφανέστατα τὴν εὐμεινίαν σου. . . Καὶ πάλιν θαυμάσια! . . . Ἀλλ' ἐν τούτοις, ἐγὼ, τί ἔγινε; Ἐπρεπε βέβαια νὰ ζήσω! Τὸ αἷμα ἔβραζεν εἰς τὰς φλέβας μου. . . Δὲν ἠδύ-